

Romerbrevet 12,1-2

v1 Så formaner jeg jer, brødre, ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende og helligt offer, der er Gud til behag – det skal være jeres åndelige gudstjeneste. **v2** Og tilpas jer ikke denne verden, men lad jer forvandle, ved at sindet fornyes, så I kan skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, det som behager ham, det fuldkomne.

SNDT: Gud ønsker, vi skal være hellige ved at leve vores tro i gerninger.

- 1) Gud ønsker vi skal være hellige
- 2) Vi bliver ikke hellige automatisk af en tro, der ikke udleves
- 3) De åndelige discipliner – udlevelse af troen – gør os hellige

Appeal)

Tab ikke af syne, at Gud vil, du skal være hellig.

Tag ansvar for din helliggørelse.

Kom til Gud og giv ham rum til at forvandle dig.

Gud ønsker vi skal være hellige

Hvornår har du tænkt dig at holde op med at synde?

”Aldrig, det kan ikke lade sig gøre.”

Okay at synde?

Jeg var til årsmøde og var også i ungdomsteltet, hvor lovsangsbandet gjorde et rigtig godt stykke arbejde. På et tidspunkt kommer vi til en sang, der hedder ”Mighty to save” (”Mægtig til at frelse”). Én af lovsangerne præsenterede sangen og sagde, at den her sang kunne hun rigtig godt lide, fordi den sagde, at Gud gjorde det hele, at vi ikke behøver at være perfekte og så sagde hun en ting, som skurrede i mine ører. Hun sagde: ”*Det er okay at synde.*” Jeg kiggede rundt. Sagde hun lige det, jeg tror hun sagde?

Jeg snakkede med Thomas dagen efter i det store telt og spurgte ham, om han var i ungdomsteltet i går. ”Ja, det var jeg,” sagde han. Så spurgte jeg, om han havde hørt det der blev sagt under lovsangen. ”Nå ja, at det er okay at synde?” Så behøvede vi ikke sige mere.

Jeg håber, at det er en sætning, der skurrer i jeres ører. Jeg håber, at den vækker en form for ubehag i jeres indre. Jeg håber, den gør ondt på jer, bare en smule. Jeg håber, I føler en trang til at protestere mod sådan en påstand.

Men på en mystisk måde er det blevet ”evangeliet”, at det er okay at synde. Det er blevet de gode nyheder, som giver os trøst i vores lovprisning, at det ikke gør noget, vi er syndige. En form for selvtilfredshed – at det er fint, og at Gud ikke ønsker mere af os. Vi kan læne os tilbage og slappe af, for Gud har gjort det hele.

Selektiv bibelhukommelse

Denne holdning former også, hvordan vi læser bibelen – og hvad det er for nogle bibelvers vi husker.

Vi husker måske 1 Joh 2,1, men vi lægger mærke til, hvordan verset slutter, ikke hvordan det begynder.

1 Johannesbrev 2,1

v1 Mine børn, dette skriver jeg til jer, for at I ikke skal synde. Men hvis nogen synder, har vi en talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige.

Hvis vi synder, så har vi en talsmand, en advokat, som går i forsvar for os. Ja.

Men det er samtidig sandt, at Johannes skrev dette brev for at få menigheden til *ikke* at synde.

Vi husker måske Joh 8, hvor en kvinde grebet i hor bliver bragt frem for Jesus.

Johannesevangeliet 8,10-11

v10 Jesus rettede sig op og sagde til hende: »Kvinde, hvor blev de af? Var der ingen, der fordømte dig?«

v11 Hun svarede: »Nej, Herre, ingen.« Så sagde Jesus: »Heller ikke jeg fordømmer dig. Gå, og synd fra nu af ikke mere.«

Hvad husker vi fra denne historie?

Vi husker, at ingen var værdige til at kaste stenen, for ingen var uden synd!

Vi husker, at Jesus sagde til kvinden: "Heller ikke jeg fordømmer dig."

Men hvad glemmer vi?

Vi glemmer, at Jesu sidste ord til denne kvinde var: "Gå, og synd fra nu af ikke mere."

Vi læser bibelen og citerer den og vi forkynder et evangelium om tilgivelse og retfærdiggørelse, om at komme til Gud, som vi er – men vi udelukker at forkynde om evangeliets forvandlende kraft, om kaldet til at blive hellige, om åndens nye liv, om at "lade vores lys skinne for mennesker, så de ser vores gode gerninger og priser vores fader, som er i himlene." (Matt 5,15)

Ikke for at blive frelst, men fordi vi er blevet frelst

Nogle mennesker tror, at hvis vi forkynder, at folk skal holde op med at synde, så bliver vi farisæere. Men farisæernes problem var ikke, at de var gode og lydige, men at de var hyklere.

På engelsk bruger vi ordet *legalism*.

På dansk har jeg hørt nogen bruge ordet *lovisme*.

Det kan beskrives som troen på, at hvis vi holder op med at synde, så bliver vi frelst.

Mit budskab til jer i dag er ikke, at I skal stoppe med at synde for at blive frelst.

Vi skal stoppe med at synde – fordi vi allerede er blevet frelst.

Gud har tilgivet os vores synder og gjort os til sine børn og arvinger af Guds rige.

Og derfor – derfor – skal det være slut med at synde.

Vi skal stoppe med at synde. Ikke for at blive frelst, men fordi vi *er* blevet frelst.

Vi har fået det evige liv allerede nu – vi trænger bare til at leve det i al dets fylde.

Romerbrevet

Hvornår har du tænkt dig at holde op med at synde?

Lad være med at opgive på forhånd og sige: "Aldrig, det kan ikke lade sig gøre." Jeg har aldrig mødt et perfekt menneske, men jeg har ikke indtryk af, at bibelen giver os lov til at bruge det som undskyldning.

Jeg læste Romerbrevet igennem torsdag aften. Det kan anbefales. David Asscherick sagde i en prædiken, jeg hørte på min mp3 afspiller, at alle kristne burde læse Romerbrevet mindst en gang om året.

Romerbrevet er mættet med visdom, men mange mennesker føler også, at brevet er meget svært at forstå. Der er mange billeder, som er svære at sætte sig ind i. Men temaet for Romerbrevet er frelsesplanen. Paulus kommer rundt om det hele.

Kapitel 1, 2, og 3 handler om, at alle er syndige, og at alle har brug for Gud, både jøder og hedninge og alle andre.

Kapitel 4 og 5 handler om, at Gud retfærdiggør os. Det betyder, at Gud har besluttet sig for at acceptere os som om vi var retfærdige. Når Gud ser på et menneske, der har accepteret Kristus, så ser han ikke længere

en synder – han ser en helgen, fordi vi er ikklædt Jesu retfærdighed.

Kapitel 6, 7 og 8 handler om, at vi derfor er blevet nye mennesker, nye skabninger, og at vi nu skal leve et nyt liv. Paulus beskriver her en konflikt mellem *Ånden* og *kødet*, mellem hellighed og synd, mellem Gud og Satan – indeni os.

Kapitel 9, 10 og 11 handler om Israel, om hvordan jøderne tjente Gud forkert, og hvorfor hedningene (os) accepteres af Gud nu som "det åndelige Israel".

Vores skriftlæsning i dag kommer fra **kapitel 12**, de første 2 vers.

Indtil nu har Paulus snakket om en del abstrakte koncepter, retfærdiggørelse, helliggørelse, adoption, substitution – men nu, fra **kapitel 12** og fremefter, så kommer han faktisk helt ned på jorden igen.

Hvis du er praktisk anlagt, og hvis du synes, min prædiken har været ret kedelig indtil nu, og hvis du ville ønske, jeg snakkede om noget mere jordnært, så er Romerbrevets sidste kapitler, **kapitel 12 til 16**, lige noget for dig. Her siger Paulus helt konkret og meget praktisk, hvad det vil sige at leve i *Ånden*.

Han starter med at beskrive hele det store billede, og endelig kommer han til det, vi læste:

Romerbrevet 12,1-2

v1 Så formaner jeg jer, brødre, ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende og helligt offer, der er Gud til behag – det skal være jeres åndelige gudstjeneste. **v2** Og tilpas jer ikke denne verden, men lad jer forvandle, ved at sindet fornyes, så I kan skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, det som behager ham, det fuldkomne.

Det provokerende spørgsmål

Hvornår har du tænkt dig at holde op med at synde?

Vi står i et dilemma. Vi har alle sammen en ide om, at vi ikke er, som vi bør være – og at vi godt kunne gøre det lidt bedre. Men vi har også alle sammen erfaringer om, at selv om vi prøver, så lykkes det ikke for os at nå dertil. Det er et interessant dilemma.

Hvis jeg siger til jer, at jeg planlægger at holde op med at synde, så vil I måske le ad mig. Måske I vil spørge mig: "Sig mig, hvem tror du, du er?" I vil måske undre jer over, hvad jeg egentlig mener med at "holde op".

Men hvis jeg siger til jer, at jeg ikke har tænkt mig at holde op med at synde, så får jeg en tilsvarende reaktion. "Sig mig, hvem tror du, du er?" Så den går heller ikke. Hvad er fidusen i at have Jesus som Herre, hvis man ikke har tænkt sig at følge ham – er det ikke det samme som slet ikke at have ham som Herre?

Din kristne omgangskreds vil gå med til, at du ikke vil følge Jesus og holde op med at synde, men de vil ikke lade dig sige det højt. For hvis du siger det højt, så kan de godt høre, den er gal.

Der er noget galt, hvis jeg siger, jeg vil holde op med at synde.

Men der er også noget galt, hvis jeg siger, jeg ikke vil.

Men det er det valg jeg står med: Enten må jeg planlægge at stoppe, eller også må jeg beslutte mig for ikke at stoppe. Der er ikke nogen tredje mulighed. Der er ingen mellemvej.

Hvornår har du tænkt dig at holde op med at synde?

Hvornår har du tænkt dig at adlyde Jesu ord til dig: "Gå og synd fra nu af ikke mere"?

Jeg foreslår dig, at du starter i dag.

Vi bliver ikke automatisk hellige af en tro, der ikke udleves

Men jeg ved, at mange mennesker har det samme problem, når dette spørgsmål dukker op: Hvordan?

Jeg ser målet. Jeg ser, hvad jeg gerne ville ønske, jeg var. Jeg ser mine svagheder, og jeg ved, jeg gerne vil overvinde dem. Men hvordan gør jeg det? Og som svar på dette spørgsmål har mange kristne prædikanter givet et sandt, men også lidt hult svar: Ved Helligåndens kraft!

"Du kan intet gøre af dig selv, for Gud må gøre det i dig."

Skuffelsen efter dåben

Mange mennesker er blevet døbt i den tro, at Gud ville forvandle dem, men har erfaret, at det ikke er sket. Mange mennesker er blevet døbt i en forventning om, at de faktisk ville komme op af vandet som et nyt menneske.

Han går i seng samme aften. Han ligger i stilheden, alene med sine egne tanker. Han tænker over dagen. Han tænker over, hvordan han har det – hvordan han har det med andre mennesker, hvad han er sur og trist og irriteret over. Og så rammer det ham. Han er den samme stolte, fordømmende, arrogante fyr, som han var samme morgen, før han blev døbt.

Men han trøster sig med, at det nok forandrer sig. Det er en ny rejse, og det er en proces. Over tid skal det nok forandre sig, og Gud skal nok forvandle ham og gøre ham bedre. Men det sker ikke. Mange år senere ligger han igen i sengen og reflekterer over dagen og følelserne og tankerne. Han er lige så syndig, som han altid har været. Ideen om forvandling er fjern for ham – det skete ikke af sig selv, som han havde håbet.

Måske du spekulerer over, hvem jeg snakker om. Jeg snakker om alle, jeg har snakket med om det her. Vi bliver ikke automatisk hellige.

Viden er ikke forvandlerende

Nogle mennesker tror, at det sker, hvis vi lærer om Gud. Hvis vi studerer teologi, så giver vi Gud mulighed for at arbejde med os. Vi skal bare vide en masse. Det er især en trend i Adventistkirken, fornemmer jeg, at hvis bare vi ved alt om et givent emne og forstår det i vores indre, så skal Gud nok forvandle os.

Mange adventister ser på kirken og fornemmer, at der er noget galt. "Vi er ikke så hellige og gode, som vi burde være," konstaterer de, og de har ret. "Vi trænger til at komme tilbage til vores teologiske rødder og få gjort opmærksom på helligdomstjenesten." Diagnosen er rigtig, men recepten er forkert.

Forstå mig ret: Helligdomstjenesten er en vidunderlig ting, og det er en væsentlig del af adventismen. Men hvis vi tror, at dette doktrin kan forvandle os og gøre os hellige, så har vi ikke forstået det. Doktriner og tros punkter er gode, men de er ikke nok.

Jeg kunne studere bibelen i 100 år og lære alt om synd, om mennesker, om Gud, om himlen, om helligdommen, om de dødes tilstand, om Sabbatten, om Israel, osv., men stadig være et råddent menneske. Der må noget mere til end teori og abstrakte koncepter.

Vi må tro med kroppen også

Hellighed er nemlig ikke noget, der kan begrænses til at foregå indeni vores hoved, små impulser i hjernemassen. Hellighed – det at være et godt menneske i tæt forbindelse med Guds rige – involverer det hele menneske. Både sind og krop må involveres. Og jeg mener kroppen i den mest bogstavelige forstand: Dine arme og dine ben. Dine ører, øjne, næse og mund. Det er dem, du skal tjene Gud med.

De bibelske forfattere kendte ikke til mental tro. Det er en ny ting, vi har opfundet, at når vi ikke tror på Gud i måden vi lever på – hvad vi gør med vores hænder, hvordan vi taler om folk med vores mund – så undskylder vi os med, at vi stadig tror på indersiden. Jakob skriver, at det ikke er tro overhovedet.

Grunden til at vi ikke er blevet så hellige, som vi burde, er, at vi ikke tror, sådan som vi burde tro. Vi tror ikke i vores gerninger på, at vi er frelst. Vi tror ikke i vores handlinger på Guds nåde. Den tro, vi har, udlever vi ikke – og vi bliver ikke automatisk hellige af en tro, der ikke udleves.

Vi trænger til at gøre nøjagtig det, som skriftstedet siger, vi skal: Bringe vores legemer som et levende og helligt offer, der er Gud til behag – det skal være vores åndelige gudstjeneste.

En indsats fra menneskelig side

Mange mennesker forarges, når det forkyndes, at helliggørelse kun sker ved menneskelig indsats. Men om vi kan lide det eller ej, så siger bibelen, at vi – mennesker – må gøre en indsats.

Filipperbrevet 2,12-13

v12 Derfor, mine kære, I, som altid har været lydige: *Arbejd* med frygt og bæven på jeres frelse, ikke blot som da jeg var til stede, men endnu mere nu i mit fravær. **v13** For det er Gud, der virker i jer både at ville og at virke for hans gode vilje.

1 Timotheus 4,7-10

Øv dig i gudsfrygt; **v8** for legemlig øvelse nytter kun lidt, men gudsfrygten er nyttig til alt og har i sig løfte både for dette liv og for det, som kommer **v9** – troværdigt er det ord og al modtagelse værd! **v10** Derfor *slider* og *strider* vi, fordi vi har sat vort håb til den levende Gud, som er alle menneskers frelser, først og fremmest de troendes.

1 Timotheus 6,11-12

v11 Men du, Guds menneske, skal holde dig fra alt dette og *stræbe* efter retfærdighed, gudsfrygt, tro, kærlighed, udholdenhed og sagtomdighed. **v12** *Strid* troens gode strid, *grib* det evige liv, som du blev kaldet til og har bekendt dig til med den gode bekendelse i mange vidners påhør.

Folk, der siger, at Gud gør det hele, og at han ikke kræver noget fra vores side, løber ind i store forklaringsproblemer, når de åbner Det Nye Testamente. Bibelen siger, at frelsen sker som en dynamik mellem Gud og det enkelte menneske. Du må gøre en indsats. Hver og en af os må udleve vores tro.

De åndelige discipliner – udlevelse af troen – gør os hellige

Richard Foster og Dallas Willard er navnet på to kristne forfattere, som de sidste 20 år har dedikeret deres liv til at gøre opmærksom på vigtigheden af at praktisere åndelige discipliner. En anden forfatter, som gjorde rigtig meget ud af disse discipliner sammenlignet med andre forfattere, var Ellen G. White.

Åndelige discipliner

Hvad er åndelige discipliner? Lad mig give jer en definition:

”Åndelige discipliner er aktiviteter for sind og krop, som udføres med den hensigt at bringe vores personlighed og hele vores eksistens i effektiv samarbejde med Guds hellige orden.”

Åndelige discipliner er aktiviteter for sind og krop.

Hvorfor udføres de? Jo, for at skabe et samarbejde.

Samarbejde mellem hvem.

På den ene side vores personlighed og hele vores eksistens.

På den anden side Guds hellige orden, Guds rige.

Det er altså aktiviteter, der former os.

Men er det ikke Gud, der former os?

Jo, Gud former os gennem disse aktiviteter.

Gud former os ikke gennem skulderklap og falske ord om, at vi er okay, som vi er – for det er vi ikke.

Gud former os ikke gennem abstrakte teorier, som vi kan føle os hovmodige over at have indsigt i.

Gud former os gennem sin nåde, og den nåde erfarer vi i de åndelige discipliner.

Konkrete discipliner

Discipliner kan puttes i to overordnede kategorier.

1) Discipliner for afholdenhed og 2) discipliner for engagement.

Discipliner for afholdenhed

Afholdenhed kan ses i tråd med det bibelske princip om at fornægte sig selv. Vi afstår fra noget for ikke at være afhængig af dets tilfredsstillelse for at få vores liv til at hænge sammen. Det er for at det ikke skal være en afgud for os. Det behøver ikke være fordi det vi afstår fra nødvendigvis er syndigt eller forkert i sig selv, men fordi det er godt for os at koble af fra det og indse, at Guds nåde er nok for os.

Solitude – det bedste danske ord er ensomhed. Her afstår vi fra socialt samvær.

Stilhed – I stilheden afstår vi fra ”lyde”. Det er til dels verdens støj, der afholder os fra at opleve Guds nåde.

Faste – I fasten afstår vi fra mad i perioder.

Sparsommelighed – I sparsommelighed afstår vi fra at bruge penge for at tilfredsstille materialistisk begær.

Seksuel afholdenhed – I seksuel afholdenhed afstår vi fra seksuel nydelse.

Hemmelighed – I fortrolighed afstår vi fra at lade folk vide om de gode ting, vi gør.

Ofring – Disciplinen at bringe et offer er at give afkald på noget man har brug for.

Discipliner for engagement

Studier – At studere Guds ord, igen med henblik på at erfare Guds nåde. Hvis du ikke er ude efter Guds nåde, når du studerer Bibelen, så kan du lige så godt studere en hvilken som helst anden bog – en telefonbog, for eksempel. Studér gerne Helligdomstjenesten, men lad dit fokus være Kristus, og hvad han gør for dig i den tjeneste.

Lovprisning og tilbedelse – Studerer du Guds ord, så kommer du til at punkt, hvor du vil fejre Guds ord og takke ham og give ham ære. Det gøres gennem ord, gennem ritualer, gennem symboler. Praktiser det.

Fejring af Guds nåde – Nogle kristne lader ikke til at forstå dette, men det er nødvendigt at fejre og glædes over Guds nåde. Kristendommen er en glad religion!

Tjeneste – Vi investerer tid og kræfter i at gøre noget med vores krop til gavn for andre eller for det fællesskab vi er en del af.

Bøn – Vi kommunikerer med Gud, som vi tror på. Vi tager os tid til at snakke med ham, ikke bare for at bede ham om ting, vi gerne vil have eller tror, vi har brug for, men for at give af os selv og for at lytte og åbne os op for, at han må tage del i vores tilværelse og ændre os og udfordre os.

Fællesskab – Vi bruger tid sammen med andre for at opbygge hinanden og give hinanden forvisning om Guds nåde, bede sammen, vidne for hinanden, støtte hinanden.

Bekendelse – Vi bekender vores synder ikke bare for Gud, men også for andre. Vi gør det ikke for at få tilgivelse nødvendigvis, men for at vi også stiller os selv ansvarlige overfor hinanden, så vi kan støtte hinanden i vores kampe med synd.

Pointen med discipliner

Det lyder mærkeligt med discipliner, og hvis jeg havde mere tid, så ville jeg gerne have udforsket det bibelske grundlag sammen med jer. Ideen er ene og alene at leve som Kristus.

Kristus afstod fra socialt samvær for at samle kræfter. Før han begyndte sit virke, ledte Helligånden ham ud i Ørkenen. Før han lod sig korsfæste, søgte han ensomheden i Getsemanes have.

Kristus fastede, levede i material afholdenhed (altså sparsommelighed) og afstod fra sex af flere grunde. Han pralede ikke af sine gode gerninger, men holdt dem hemmelige.

Kristus studerede bibelen, lovpriste og tilbad Gud efter den tids anordninger i templet og synagogen, han tjente ham mere lydigt end nogen anden har gjort, han bad konstant, og han dyrkede fællesskab med sine disciple, med folkemængder og ikke mindst synderne.

Der var naturligvis også discipliner, der ikke var relevante for Kristus i hans syndfrihed: Bekendelse af sine synder, for eksempel, er en god disciplin, men Kristus havde intet at bekende, for han var uden synd.

Vi lærer disciplinerne fra bibelen, ved at studere Jesus, Paulus, Johannes, Peter, Jakob.

At overvinde synd drejer sig ikke om *ikke* at gøre ting – om at holde op med at gøre noget – men om at ændre livsstil. Tag dit liv og indstil dig på, at disciplinerne skal være en del af din tilværelse. Put

bibelstudium og bøn ind i skemaet. Put tjeneste i kalenderen, men vær også klar på spontan tjeneste. Vælg de ting fra, du ikke har brug for – især de ting, du tror, du har brug for.

Vi skulle ønske, vi kunne gøre nogle af de fantastiske ting, Jesus gjorde. Men vi kan ikke forvente at gøre disse fantastiske ting, hvis ikke vi lever ligesom Kristus levede – og hans livsstil var fyldt med disse åndelige discipliner, der bragte ham i tæt forbindelse med Gud.

Appeal

Vi lyver for os selv, hvis vi tror, det er okay at synde. Det er ikke evangeliet. Gud ønsker, vi skal være perfekte – intet mindre. Det har jeg fuldt ud bibelsk belæg for at påstå, og jeg tror, at alle kristne godt ved, at det er Guds intention med os, at vi skal holde inde med at synde.

Men det sker ikke af sig selv. Det sker ikke ved at vi bliver døbt og siger ja til Jesus og bare venter. Det sker heller ikke ved, at vi lærer en masse gode ting om Bibelen. Vi bliver nødt til at gøre en indsats selv, siger bibelen. Vi bliver nødt til selv at tage et vist ansvar for, at vi bliver bedre mennesker.

Den indsats, vi kan gøre, er at indrette vores liv efter Jesu eksempel og praktisere forskellige åndelige discipliner, der opdrager og disciplinerer os – men frem for alt, som sætter os i kontakt med Guds forvandlende nåde. Tro skal udledes delvis i afholdenhed og engagement på en daglig basis.

v1 Så formaner jeg jer, brødre, ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende og helligt offer, der er Gud til behag – det skal være jeres åndelige gudstjeneste. **v2** Og tilpas jer ikke denne verden, men lad jer forvandle, ved at sindet fornyes, så I kan skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, det som behager ham, det fuldkomne.